

EL NOSTRE FOC

Crec que som focs: cadascú té una llum pròpia i única. Hi ha gent amb focs difícils d'encendre, resistint-se a l'ajuda d'altres; alguns amb focs que ni cremen ni enlluernen i, d'altres que flamegen amb tantes ganes que, en apropar-te, et cremes.

Però llavors pots topar amb les persones de focs imparables, que no s'alteren amb el vent; amb focs esbojarrats que omplen el seu voltant d'espurnes; persones amb focs intensos, càlids i propers o focs enormes, que ho il·luminen tot el seu pas i que assegurin un lloc al seu costat per a qui vulgui ser il·luminat.

Aquests últims focs són els qui acaben ajuntant-se. Els qui tenen el do de vetllar pels altres i els qui il·luminen en moments d'alegria, de tristesa i de dificultats. Els qui ajuden a canalitzar emocions i sentiments; mostren respecte i no encenen ni apaguen la llum dels altres, sinó que ajuden a cada foc a tenir la seva pròpia llum.

L'amistat és tot el que acabo de descriure: confiança, respecte, companyia, amor, créixer o canvi.

Des que som petits ens han dit que cuidem les amistats perquè són un tresor. Tenen raó, però potser ens haurien d'haver ensenyat, també, a ser amistat: a no ser un foc tòxic, perillós o insà; a ser confiança, respecte, companyia, amor i canvi.

El filòsof, polític i orador Marc Tul·li Ciceró, va afirmar que "l'amistat no pot existir si no és entre persones bones", o, en context, entre focs de l'última llista. Crec que tenia raó; dues persones poden forjar una amistat si les dues tenen bones intensions, si les dues tenen ganes d'aprendre de l'altra, d'acompanyar-la i ser-hi durant els moments on la flama es pot anar apagant. En cas contrari, la llum d'un s'aniria consumint fins a ser només brasa.

Per mi l'amistat és la cura del foc i de la llum amiga, però també la del foc propi. Així assegurant un lligam sincer, verdader i beneficiós.